

PROLÓGUS

Szétszórva találtam ezeket a lapokat, szél cibálta, kergette őket a sziklák között. Egyik-másik annyira megpörkölődött, hogy olvashatatlanná vált, és volt olyan is, ami szétmállott a kezemben. Mégis úgy futkostam utánuk, mintha az én történetemet mesélnék el, és nem az övét.

Katherine története ez, Katherine nénémé, mostohám húgáé, Katherine-é, aki furcsa utakat jár be álmaimban. Pár tucat rongyos papírlap, a súlyuk semmi, a hópelyhek végigszánkáznak rajtuk, túl hidegek ahhoz, hogy odatapadjanak.

Váram füstölgő romjain ültem, ügyet se vetve az egymás hegyén-hátán heverő, büzlő hullákra. Törpék voltunk ott a mindenfelől égbe szökő hegyek között, az Odú játékszer, és játékszerek az immár mit sem érő, szanaszét dülöngélő ostromgépek is. A tüzek füstje a szememet marta, a szél hidege a csontomig hatolt, de én csak ültem ott, és olvastam az ő emlékiratát.

KATHERINE AP SCORRON NAPLÓJÁBÓL

*Október 3. napja, az Interregnum 98. esztendejében
Ancrath, Magasvár, a Szökőkútterem*

A Szökőkútterem éppen olyan ronda, mint bármelyik terem ebben a ronda várban. Nincs is benne szökőkút, éppen csak bugyog valamicske víz a medencében. Nővérem udvarhölgyeivel van tele a szoba, megállás nélkül varrnak, meg ejnyebejnyéznek, amiért én írok, mintha bizony a penna tintája olyan nyomot hagyna, amit nem lehet lemosni.

Fáj a fejem, a cinaüröm se segít. Egy cserépszilánkot találtam a sebben, pedig Glen barát azt állítja, hogy kitisztította. Utálatos emberke. Anyámtól kaptam azt a vázát, amikor Sarethtel eljöttünk hazulról. Összevissza ugrálnak a gondolataim, fáj a fejem, remeg a lúdtoll a kezemben.

A hölgyek nagy szakértelemmel öltögetnek, lapos öltés, keresztöltés, lánc. Hegyes kis tűk, tompa kis agyak. Gyűlölöm őket, az ejnyebejnyézésüket, a szorgos ujjukat, a lustán elnyújtott ancraithi beszédjüket.

Visszaolvastam, amit tegnap írtam. Már nem is emlékeztem rá, de azt írtam le benne, hogyan próbált megölni Forg Ancrath, miután meggyilkolta, megfojtotta Hannát. Persze ha tényleg meg akart volna ölni, jobban is csinálhatta volna: anyám vázáját törte szét a fejemen. Pedig ha máshoz nem is, az öléshez aztán ért. Sareth elmesélte, hogy amit az udvarban mondott arról a rengeteg gellethiről, akik hamuvá

égtek... az utolsó szóig igaz. Merl Gellethar vára nincs többé. Egyszer, gyerekkoromban, találkoztam vele. Alamuszi, vörös képű ember volt. Úgy nézett rám, mintha fel akarna falni. Őt nem sajnálom. De az a sok ember! Nem lehetek mindnyájan rosszak.

Le kellett volna szűrnöm Jorgot, amikor volt rá lehetőségem. Bár csak gyakrabban engedelmeskedne a kezem! Ne remegne, amikor a pennát fogom, tanulna meg varrni, szűrná le az unokaöcsémet, ha azt parancsolom neki... Glen barátától úgy hallom, jóformán letépte rólam a ruhát. Tönkrement, az egyszer biztos. Még ezek az üresfejű hölgyek se tudnák rendbe hozni a tűjükkel-cérnájukkal.

Nem szép tőlem, hogy ilyeneket gondolok. A fejfájásomra fogom. Sareth folyton azt hajtogatja, legyek kedvesebb. Légy kedves. Maery Coddin például nem csak a varráshoz meg a pletykálkodáshoz ért. Még ha most a többiekkel együtt varrogat meg szedtevetézzik is. Maeryvel kettesben jól el tudnék beszélgetni, azt hiszem. Na, ennyi kedvesség elég is egy napra. Sareth is mindig kedves, és mire ment vele? Egy vénembernek lett a felesége, aki egyáltalán nem kedves, sőt érzéketlen és rémisztő, és domború pocakjában máris ott a gyerek, akiből majd nyilván ugyanolyan vadember lesz, mint Jorg Ancrathból.

Az erdei sírkertbe fogom eltemetni Hannát. Maery azt mondja, ott jó helye lesz. Minden várbeli cselédet oda temetnek, hacsak a család ki nem kéri őket. Maery azt mondja, majd keres nekem egy új szolgálót, de ez olyan érzéketlenül hangzik, mintha bizony éppen olyan könnyű lenne pótolni Hannát, mint egy elszakadt csipkét vagy egy széttört vázát. Kordéval fogjuk kivinni, holnap. Egy ember most készíti a koporsót. Mintha egyenesen a fejembe kalapálná a szögeket.

Hagynom kellett volna Jorgot meghalni ott, a trónterem padlóján. De ez lelketlenség lett volna. Verje meg az isten.

Holnap temetjük Hannát. Öreg volt, állandóan panaszkodott, hogy fáj mindene, de ez még nem jelenti azt, hogy meg akart volna halni. Hiányozni fog. Rideg asszony volt, talán kegyetlen is, de velem soha. Nem tudom, sírok-e majd, amikor letesszük a gödörbe. Sírnom kellene. De nem tudom, hogy fogok-e.

Ez holnap lesz. Ma azonban vendégünk van. Nyíl hercege jött látogatóba, fivérével, Egan herceggel és kíséretével. Az a gyanúm, Sareth férjhez akar adni. Vagy ha nem ő, akkor a vénember, Olidan király. Sareth ötletei manapság többnyire nem őtöle származnak. Majd meglátjuk.

Addig is megpróbálok aludni. Reggelre talán a fejfájás is elmúlik. És azok a furcsa álmok sem kísértenek többé. Talán egyszer s mindenkorra kiverte őket a fejből anyám vázája.

A menyegző napján

Nyisd ki a ládikót, Jorg.

Néztem. Egy rézládikó, tövismintás, se zárja, se csappantyúja.

Nyisd ki a ládikót, Jorg.

Egy rézládikó. Akkora sincs, hogy egy fej beleférjen. Egy gyermek ökle, talán.

Egy kupa, a ládikó, egy kés.

Néztem a ládikót, ahogy tompán megcsillantak rajta a kandalló lángjai. A tűz melege nem ért el hozzám. Hagytam, hogy leégjen. A nap alászállt, árnyékok lopták el a szobát. A parázsba bámultam. A termet ellepte az éj, és én még mindig nem mozdultam, mintha kőből volnék, mintha a mozgás bűn volna. Feszültség kötött csomóra. A pofacsontomon vibrált, satuba fogta az állkapcsomat. Ujjbegyeim alatt éreztem az asztal erezetét.

Feljött a hold, és szellemfényeket festett a kockaköves padlóra. A holdfény rálelt a kupámra, benne az érintetlen borral, és felragyogtatta ezüstjét. Felhők nyelték el az eget, és halk eső hullt a sötétben, emlékeket idéző. Hajnaltájt, amikor már tűz, hold, csillag is cserbenhagyott, a késemért nyúltam. Csuklómhoz nyomtam hideg élett.

A gyermek még akkor is a sarokban hevert, kifacsarodott tagokkal, jóvátehetetlenül összetörve. Néha úgy érzem, több szellemet láttam, mint eleven embert, de ez a kisfiú, ez a négyéves gyermek nem hagy nyugodni.

Nyisd ki a ládikót.

A válasz a ládikóban van. Ennyit tudtam. A kisfiú azt akarta, hogy nyissam ki. Lényem nagyobbik fele is ki akarta nyitni, hogy előtóduljanak az emlékek, bármilyen sötétek, bármilyen veszedelmesek. Vonzott magához, mint a szikla pereme, egyre erősebben, szabadulást ígérve.

– Nem! – Az ablak felé fordítottam a székem, meg az eső felé, amely kezdett hóvá fehéredni.

Egy sivatagból hoztam ki azt a ládikót, egy sivatagból, amely nap nélkül is perzselt. Négy esztendeje őrizgettem. Nincs emlékem róla, ahogy először kézbe veszem, nincs képem korábbi tulajdonosáról, szinte csak annyit tudok, hogy a pokol, amely benne rejtőzik, kis híján elvette az eszemet.

Tábortüzek csillogtak a messzeségben, a havas esőn túl. Annyi tűz, hogy jóformán kirajzolták a táj arculatát, a hegyek hullámzó vonalát. Három völgyben zsúfolódtak össze Nyíl hercegének katonái. Egyben nem fért el a serege. Három völgy, tele lovagokkal és íjászokkal, pikásokkal, csatabárdosokkal, kardviselőkkal, kordékkal és szekerekkel, ostromgépekkel, létrákkal, kötelekkel, forralni való szurokkal. És kék sátrában, valahol odakinn, ott volt Katherine Ap Scorrón is, négyszáz embere beleveszett a sokadalomba.

Ő legalább gyűlöl. Inkább haljak meg olyan valaki kezétől, aki meg akar ölni, akinek jelent valamit a halálom.

Még egy nap, és körbevesznek bennünket, lezárják az utolsó völgyeket és hegyi utakat is keletre. Aztán majd meglátjuk. Négy évig tartottam az Odút, amióta csak a nagybátyámtól elvettem. Négy évig, Renar királyaként. Nem adom fel egyikönnyen. Nem. Ádáz tusa lesz.

A gyermek most tőlem jobbra állt, kivérezve, némán. Nem világított, én mégis mindig megláttam a sötétben. Még lehunytt szemhéjamon át is. Szeme, amely engem figyelt, olyan volt, mint az enyém.

Elhúztam a pengét a csuklómtól, hegyével megkocogtattam a fogam.

– Hadd jöjjenek – mondtam. – Megkönnyebbülés lesz.

És ez igaz is volt.

Felálltam, nyújtózkodtam egyet.

– Maradj, vagy pusztulj innen, szellem. Én most alszom egyet.

Ez viszont hazugság.

Pirkadatkor megjelentek a szolgák, és én hagytam, hogy felöltöztessenek. Hülyeség, de kiderült, hogy egy királynak azt kell csinálnia, amit a királyok szoktak. Még egy ilyen bádogkoronás királynak is, akinek csak egyetlen, ronda vára van, meg olyan földjei, amelyek hol fölfelé, hol lefelé mennek a legelképesztőbb szögekben, és több rajtuk a kecske, mint az ember. Kiderült, hogy az alattvalók sokkal inkább hajlandók életüket áldozni egy olyan királyért, akit reggelenként kékre fagyott kezű parasztok öltöztetnek, mint egy olyanért, aki magától is fel tud öltözni.

Frissen sült kenyeret reggeliztem. Minden pitymallatkor ezzel vár az apródom a hálókamra ajtaja előtt. Makin beállt mögém, amint a trónterembe indultam, sarka csattogott a kockaköveken. Makin nagyon ért a csörömpöléshez.

– Jó reggelt, felség – mondta.

– Hanyagold a rossz szöveget. – Röpködtek rólam a kenyérmorzszák. – Van egy kis problémánk.

– Arra a húszezer problémára gondolsz, akik már tegnap este is itt topogtak a küszöbünk előtt? – kérdezte Makin. – Vagy azóta megszaporodtak?

Megpillantottam a gyermeket egy kapualjban, ahogy elhaladtunk előtte. Szellem és napvilág nem passzol egymáshoz, de ez még a legkisebb árnyékfoltban is képes előbukkanni.

– Meg, eggyel – válaszoltam. – Ma délelőtt nősülök, és nincs egy rongyom, amit fölvehetnék.

A menyegző napján

– Miana hercegnőnél éppen Gomst atya és a Miasszonyunk nővérei tevékenykednek – jelentette Coddin. Még mindig feszengett kamarási bársonyában; az Erdőország parancsnoki uniformisa jobban illett hozzá.

– El kell végezni bizonyos ellenőrzéseket.

– Még szerencse, hogy az én szeplőtelenségemet senkinek sem kell ellenőriznie. – Elterpeszkedtem a trónon. Rohadt kényelmes volt: csupa selyem meg hattyútoll. Anélkül is épp eléggé belefájdul az ember segge a királykodásba, hogy valami gótikus székből kelljen ücsörögnie. – Hogy néz ki a lány?

Coddin vállat vont.

– Ezt hozta tegnap egy küldönc. – Felmutatott egy pénzérme nagyságú aranytokocsát.

– Azt kérdeztem: hogy néz ki?

Coddin újból vállat vont, hüvelykujja körmével felpattintotta a tok fedelét, és rásandított.

– Aprócska.

– Ide vele! – Kikaptam a kezéből, és szemügyre vettem a medalliont. A művészek, akik hetekig festegetik az ilyesmiket egyet-

len szőrszállal, nem pocsékolnának ennyi időt arra, hogy csúnya portrét készítsenek. Miana túrhetően nézett ki. Nem látszott olyan keménynek, mint Katherine, akiről rögtön tudni, hogy nagyon él, habzsolja az élet minden pillanatát. De végtére is én a legtöbb nőt vonzónak találok. Ugyan hány férfi finnyás tizen-nyolc éves korában?

– Na? – kérdezte Makin a trón mögül.

– Aprócska – mondtam, azzal bedugtam a medaliont a palástom alá. – Nem vagyok én még túl fiatal a nősüléshez? Nem is tudom...

Makin összepréselte az ajkát.

– Én tizenkét évesen házasodtam meg.

– Hazug disznó! – Trenti Sir Makin hosszú éveken át sohasem tett említést semmiféle feleségről. Alaposan meglepett: nem könnyű titkot tartani az országutat járva, testvérek között, sört vedelve a tábortűznél egy egész napi kimerítő vérontás után.

– Nem hazudok – felelte. – De az tényleg korai volt. A tizen-nyolc viszont a legjobb kor a házasodáshoz, Jorg. Eleget vártál.

– Mi lett a feleségeddel?

– Meghalt. Volt egy gyerek is. – Összepréselte az ajkát.

Jó érzés tudni, hogy nem tudunk mindent valakiről. Hogy mindig jöhet valami új.

– Szóval leendő királyném már nagyjából felkészült – mondtam. – Ebben a göncben vezessem oltárhoz? – Megrángattam a súlyos, arannyal átszőtt brokátselyem gallért, amely máris kidörgölte a nyakamat. Nem mintha érdekelt volna, de a házasságkötés amolyan látványosság, előkelőknek és közrendűeknek egyaránt, varázslatféle, és kifizetődik, ha jól csinálják.

– Felség – mondta Coddin, idegesen fel-alá járva az emelvény előtt. – Ez a... közjáték... rosszul van időzítve. Egy hadsereg áll a kapunk előtt.

– S hogy őszinték legyünk, Jorg, azt se tudtuk, hogy a hölgy jönni fog, míg az a fullajtár be nem toppant – mondta Makin.

Széttártam a karom.

– Én se tudtam, hogy tegnap este érkezik. Nem vagyok jövendődömondó, a teremtésit. – Megpillantottam a halott gyermeket: egy távoli sarokban hevert. – Azt reméltem, hogy még a nyár vége előtt befut. Annak a seregnek meg még öt kilométert kell masíroznia, hogy tényleg a kapum előtt álljon.

– Talán el kellene halasztanunk. – Coddin minden porcikájával gyűlölte a kamarásságot. Valószínűleg éppen ez volt az oka, hogy rá mertem bízni, egyedül őrá. – Egy kedvezőbb időpontra?

– Húszezren tolonganak a küszöbünkön, Coddin. A falak közt lehetnek vagy ezren. Azok is nagyrészt a falakon kívül, mert a váram kurva kicsi ahhoz, hogy beférjenek. – Azon kaptam magam, hogy mosolygok. – Nem hiszem, hogy kedvezőbbre fordulhat a helyzet. Akkor meg miért ne legyen a hadnak királynéja, hogy meghalhasson érte, he?

– Áttérhetünk Nyíl hercegének hadára? – kérdezte Coddin.

– Ez is egy olyan eset lesz, amikor az utolsó pillanatig úgy csinálsz, mintha semmiféle terved nem volna? – kérdezte Makin. – Hogy aztán a végén kiderüljön: tényleg nincs?

A viccelődése ellenére komornak tűnt. Arra gondoltam, talán még most is maga előtt látja halott gyermekét. Sokszor farkasszemmet nézett már az oldalamon a halállal, de eddig mindig mosolyogva tette.

– Hé, te lány! – kiáltottam rá az egyik szolgálóra, aki a terem túlsó végében lapult. – Eridj, szólj annak az asszonynak, hogy hozzon valami nőszüléshez való palástot. De nehogy csipkés legyen! – Felálltam, és rátámaszkodtam a kardom markolatgombjára. – Nagyjából most jöhetnek be az éjszakai járőrök. Leme gyünk a keleti udvarra, és meghallgatjuk a jelentésüket. Az Őrség egyik felderítőcsapatával Vörös Kentet meg Kicsi Rikey-t is kiküldtem. Lássuk, mi a véleményük ezekről a nyílbeliekről.

Makin ment elől. Coddin újabban mindenütt orgyilkosokat szimatolt. Én tudtam, mi ólálkodik a váram árnyai közt, ezért

nem az orgyilkosok nyugtalanítottak. Makin befordult a sarkon, de Coddin megmarkolta a vállamat, és visszatartott.

– Nyíl hercege nem fog megkéseletni engem valami fekete köpenyes alakkal, Coddin. Nem fog bürököt kevertetni a reggeli kenyereembe. Ő át akar gázolni rajtunk a húszezer emberével, bele akar taposni bennünket a talajba. A birodalmi trónon jár az esze. Azt képzelem, a lába nagyujját már be is dugta az Aranykapun. A legendáját szövögeti, és abba nem férnek bele holmi sötétben lesújtó kések.

– Persze ha több katonád lenne, akkor már érdemes lenne ki nyiffantani. – Makin hátrafordított fejjel vigyorgott.

A járőr csapat már várt bennünket, kinn toporogtak a hidegben. Várbeli nők sűrögtek-forogtak a sebesültek körül, öltögettek össze, amit kellett. Coddinra bízom, hogy hallgassa meg a parancsnok jelentését, és magamhoz intettem Vörös Kentet. Mögötte, hívatlanul, föltoronylott Rike. A négyesztendei várbeli élet semmit se finomított Rike-on, megmaradt kétszázötven centiméternyi ocsmány rosszkedvnek, s az arca híven tükrözte a rajta kikukucsáló primitív, aljas és brutális lelkét.

– Kicsi Rikey! – mondtam. Jó régen nem beszéltem már vele. Évek óta, ami azt illeti. – Hogy van az a bűbájos feleséged? – Igazság szerint sose láttam, de félelmetes nőnek kellett lennie.

– Betörtem – felelte vállvonogatva.

Szó nélkül elfordultam tőle. Van valami Rike-ban, amitől nekem rögvést támadni volna kedvem. Valami elementáris, valami véres fogú-karmú. De az is lehet, hogy csak a böhöm termete okozza.

– Hát akkor, Kent – mondtam. – Halljuk a jó híreket.

– Túl sokan vannak. – Kiköpött a sárba. – Én szedem a sátorfámat.

– Nézzük csak. – Átkaroltam a vállát. Kent nem egy szépfíú, viszont erős, csupa izom meg csont, és fene gyors is. De ami különlegessé teszi, amitől más, mint a többi, az a gyilkosöszön.

Káosz, veszedelem, véres hirig; semmi se hozza zavarba. Egy válsághelyzet minden egyes pillanatában az irányokat mérlegeli, a rá szegeződő fegyvereket lajstromozza, a kitörési pontot keresi, és le is csap rá tüstént.

– Nézzük csak. – Megmarkoltam a nyakszirtjét, és közelebb húztam. Összerándult, de becsületére legyen mondva, nem kapott a kése után. – Ez eddig rendben is volna. – Odébb mentünk a járőrcsapattól. – De mi van, ha mégsem úgy alakul? Csak tegyük fel. Tegyük fel, hogy egyedül vagy itt, azok odakinn pedig húszan. Nagyjából ekkora túlerőt gyűrtél le, amikor rád találtunk azon a ruttoni tóparton, nem igaz? – Mosoly futott át az arcán az emléktől. – Itt és most hogyan győznél, Vörös Kent? – Azért neveztem Vörösnek, hogy eszébe juttassam azt a napot, amikor ott állt reszketve, és csak a farkasvigyora világított ki a testéből, amely merő egy vörös lucskok volt a mások véréből.

Ajkába harapott, és elnézett mellettem valahová.

– Nagyon össze vannak zsúfolódva, Jorg. Azokban a völgyekben. Össze vannak préselődve. Egyedül, sok ellen, gyorsnak kell lenned, támadni, mindig mozogni. Az egyiket használd pajzsnak a másikkal szemben. – Megrázta a fejét, és most újra engem látott. – De egy hadsereget nem használhatsz úgy, mint egyetlen embert.

Vörös Kentnek igaza volt. Coddin rendszeren kiképezte a hadat, atyám Erdőőrségének egységeit különösen, de a csatában mindig felbomlik a kohézió. A parancsok elvesznek, eltévednek, nem hallják meg vagy figyelmen kívül hagyják őket, ezért hamar mézárálássá degenerálódik a tusa, mindenki önmagáért, és máris érvényesülni kezd a számok törvénye.

– Felség? – Az az asszony volt a királyi ruhatárból, valami palástot szorongatott a kezében.

– Mabel! – Kitértam a karom, és rávillantottam vadállati mosolyomat.

– Maud, felség.

Meg kell adni, volt kurázi a vén banyában.

– Maud, persze. Szóval ebben fogok megnősülni?

– Ahogy felséged óhajtja. – Még egy pukedlifélét is kivágott. Átvettem tőle. Jó nehéz volt.

– Miből van, macskákból? – kérdeztem. – Jó sok kellhetett hozzá.

– Cobolyprém. – Összepréste az ajkát. – Coboly és aranyfónál. A gróf... – Elharapta a szót.

– Renar gróf is ebben nősült, mi? Hát, ha annak a mocsoknak jó volt, akkor nekem is jó lesz. Mindenesetre melegnek látszik.

– Renar bácsikám tartozott nekem a töviséért, egy elvesztett anyáért, egy elvesztett fivérért. Elvettem az életét, a várát és a koronáját, de még mindig tartozott. Egy szörmpalást nem fogja kiegyenlíteni a számlát.

– Jobb lesz, ha gyorsan lezavarjátok, felség – sürgetett Coddin, miközben a szeme továbbra is orgyilkosok után kutatott. – Még egyszer ellenőriznünk kell a védműveket, meg kell szerveznünk a Kenből jött íjászok ellátását, és a megadási feltételeket is át kellene gondolnunk. – Becsületére legyen mondva, utolsó szavai közben is rezdületlenül az arcomba meredt.

Visszaadtam Maudnak a palástot, és hagytam, hogy a járőrök szeme láttára felöltöztessen. Nem válaszoltam Coddinnak. Sápádnak tűnt. Mindig is kedveltem, az első pillanattól, amikor le akart tartóztatni, egészen a mostaniig, sőt azon túl is, amikor szóba merte hozni a megadást. Bátor, józan, tehetséges, becsületes. Jobb nálam. – Na, essünk túl rajta – mondtam, és elindultam a kápolna felé.

– Szükség van egyáltalán erre a házasságra? – szólalt meg újra Coddin, makacsul alakítva szerepét, amit kijelöltem neki. Beszélj hozzám, mondtam még az elején. Sose hidd, hogy én nem tévedhetek. – Hitvesedként kemény dolgokkal kell majd szembenéznie. – Rike ezen röhögött egy jót. – Mint vendéget váltságdíj fejében visszaszolgáltathatják a Lovaspartnak.

Józanság, becsületesség. Én még csak színlelni se tudnám ezeket.

– Szükség van rá.

Csigalépcsőn értünk fel a kápolnához, elhaladva a páncélt öltött asztali lovagok mellett: Renar gróf címere még mindig kilátzott az enyém alól a mellvértjükön, mintha nem is négy éve, hanem csak négy hónapja uralkodnék itt. A nemesek, akik túl szegények, vagy túl hülyék, vagy túl húségesek voltak ahhoz, hogy elszeleljenek, nyilván odabenn sorakoznak. A parasztok, tudtam, lenn várnak az udvaron. Éreztem is a szagukat.

Az ajtó előtt megálltam, és mutatóujjammal nemet intettem a lovagnak, aki már emelte volna fel a kereszttrudat.

– Megadási feltételek?

Újra megpillantottam a gyermeket, két keresztbe tett zászló alatt, a fal tövében. Nőtt velem együtt. Évekkel ezelőtt még csecsemő volt, halott szemével figyelt. Most négyévesnek látszott. Staccatót kopogtam ujjaimmal a homlokomon.

– Megadási feltételek? – ismételtem meg. Csak kétszer mondtam ki, de máris furának hangzott, kezdte elveszteni a jelentését, mint általában a szavak, ha újra meg újra elismételjük őket. – Nem lesznek semmiféle megadási feltételek.

– Akkor parancsold meg Gomst atyának, hogy siessen a ceremóniával – felelte Coddin. – És készüljünk a védekezésre.

– Nem – mondtam. – Nem lesz semmiféle védekezés. Támadni fogunk.

Félrelöktem a lovagot, és kitártam az ajtót. Emberek sorakoztak kétfelől a kápolnateremben. Kiderült, hogy a nemeseim szegényebbek, mint hittem. Balra kék és lila színfoltok: udvarhölgyek és páncélos lovagok a Morrow-ház színeiben, lovasparti színekben.

És elől, az oltárnál, lehajtott fején liliomkoszorúval, a mátkám.

– A francba – mondtam.

Tényleg aprócska volt. Tizenkét évesnek néztem.

*Békében Kent testvér visszavedlik paraszttá, akit meggyötör a jóság,
Istenét keresi a kőházakban, hol fohászkodik a kegyes. Ám a csata
leveri róla az efféle láncot. Háborúban Vörös Kent a mennyeihez
közelít.*

A menyegző napján

A házasságok tartották úgy-ahogy össze a Százakat, szolgáltak balzsamul az időleges béketeremtéshez, tettek lehetővé fegyverszüneteket a Százak Háborújának vérvörös menetében. Az én házasságom meg már négy éve lógott a fejem fölött.

Végigvonultam a kápolna átjáróján, Renar előkelőségei között, akik igazság szerint nem is voltak valami előkelők. Utána néztem az okmánytárban, és kiderült, hogy legalább a felének kecskepásztorok voltak a nagyszülei. Meglepett, hogy itt maradtak. A helyükben én Vörös Kent ösztönének engedve már rég átcaplattam volna a Matterackokon, hátamon a kis motyómmal.

Miana a szeme sarkából lesett: éppen olyan hamvas volt és eleven, mint a fején a liliomok. Ha az arcom elcsúfított bal fele megrémisztette is, nem mutatta. Viszketett az ujjam, hogy megérintsem azokat a varas barázdákat az orcámon. Egy pillanatra ismét végigfutott rajtam annak a tűznek a heve, és a fájdalom emléke görcsbe rántotta az állkapcsomat.

Odaléptem a menyasszonyom mellé, és hátranéztem. És hirtelen minden megvilágosodott előttem. Ezek az emberek azt vár-

ják tőlem, hogy mentsem meg őket. Még mindig azt hiszik, hogy maroknyi katonámmal meg tudom védeni a várat, és felülkerekedek. Legszívesebben megmondtam volna nekik, amit mindenki tud, aki ismer engem. Hogy van bennem valami merevség, ami inkább törik, mintsem meghajoljon. Ha Nyíl hercege kisebb hadal jön rám, talán lett volna annyi eszem, hogy megfussak előle. De túlzásba vitte.

A négy libériás muzsikus megemelintette a hólyagdudáját, és rázendített a fanfárra.

– A rövid verziót kérjük, Gomst atya – mondtam halkán. – Sok a dolgom.

Úgy összeráncolta a homlokát, hogy ősz szemöldöke szinte egymásba gabalyodott.

– Miana hercegnő, bemutatom neked őfelségét, Honourous Jorg Ancrathot, a Renar-félföld királyát, Ancrath és az ancrathi protektorátusok örökösét.

– Örvendek – mondtam, megbiccentve a fejemet. Egy gyerek. Alig ért a hónaljamig.

– Már értem, miért profilból festették meg a miniatúrádat – felelte ő pukedlizve.

Elvagyorodtam. Lehet, kurta házasság lesz, de nem unalmas.

– Szóval nem félsz tőlem, Miana?

A kezemért nyúlt feleletül. Elhúztam előle. – Ezt inkább ne.

– Atyám? – biccentettem a papnak, hogy folytassa.

– Testvéreim az Úrban – mondta Gomst atya. – Azért gyűlünk össze Isten színe előtt...

És így, egy vénember ósdi szövegére, senki sem „lévén jelen”, aki a frigynek bárminemű akadályát látta volna, vagy legalábbis elég tökössé lett volna hozzá, hogy kimondja, a kicsi Jorgy Ancrath házasesember lett.

Végigvezettem hitvesemet a kápolna átjáróján, mögöttünk egyre harsogott a nemesség hurrázása és tapsa, ami majdnem, de csak majdnem elnyomta még azt a borzalmas dudaszót is.

A hólyagduda, ez a felföldi különlegesség, úgy aránylik a zenéhez, mint a varacskos disznó a matematikához. Röviden: nincs köztük összefüggés.

A kápolna nagyajtaja egy lépcsőre nyílt, amelynek tetejéről le lehetett látni az Odú legnagyobb udvarára, oda, ahol az előző tulajt megöltem. Több százan szorongtak a bástyafal meg a lépcsőbejárat között, csordultak ki a kapun kívülre, nyüzsögtek a csapórács alatt, és könnyű hó szállingózott mindenkire.

Nagy üdvrivalgás hallatszott, amikor megjelentünk a fényben. Ekkor végre megfogtam Miana kezét, nem törődve az ujjaimban lappangó nekromanciával, és magasra emeltem, hogy köszöntsem a tömeget. Az alattvalók hűsége urukhoz még mindig elképesztett. Évről évre ezeken az embereken híztam-gazdagodtam, míg ők valami nyomorúságos életfélét próbáltak kicsikarni maguknak a hegyoldalakból. És mégis itt voltak, készen rá, hogy velem együtt nézzenek szembe a szinte biztos halállal. Az ég szerelmére, még ha vakon hisznek is benne, hogy én mindent leküzdök, azért egy adag egészséges kétely csak elférne bennük valahol!

Körülbelül két éve találkoztam először ezzel a jelenséggel. Olyan leckét kaptam, amire az országúti élet nem taníthatott meg sem engem, sem a testvéreket. Leckét a hely erejéből.

Uralkodói igazságtételért folyamodott hozzám egy „falu”, ahogy a Renar-felföldön nevezik az ilyesmit, habár másutt csak három háznak meg pár csűrnek titulálnák. Fenn van valahol a hegycsúcsok között. Úgy hívják, hogy Belezd. Állítólag valamivel följebb van egy Kisbelezd is, de az nem lehet több egy nagyobacska hordónál. Azon ment a disputa, hogy hol a nyavalyában végződik az egyik rühös paraszt sziklamezeje, és hol kezdődik a másiké. Na, felvonszoltam magamat meg Makint vagy ezerméternyi hegyoldalon, hogy egy kis királykodást előadjak. A jelentés szerint máris több falusi férfi vesztette életét ebben a vendettában, de közelebbi szemrevételezéskor kiderült, hogy a veszteségek mindössze egy disznóra meg egy asszony bal fülére rúgnak. Még

nem is olyan régen ott helyben kinyírtam volna mindenkit, és lánzdására tűzött fejekkel jöttem volna le a hegyről, de úgy látszik, kifáradhattam a gyaloglásban. Mindenesetre túrtem, hogy a rühös parasztok előterjesszék a tényállást, amit ők nagy vehemenciával és még nagyobb szószátyársággal meg is tettek. Már sötétedett, munkához láttak a helyi bolhák, úgyhogy végül közbevágtam.

– Gebbin, így hívnak, ugye? – fordultam a felpereshez. Biccentett. – Az a helyzet, Gebbin, hogy te simán utálod ezt a másik fickót, de fel nem foghatom, miért. Na mármost, én unatkozom, meg mostanára ki is fújtam magam, úgyhogy ha nem adod elő azonnal, miért utálod...

– Borront – segítette ki Makin.

– Igen, Borront. Szóval halljam a valódi okát, de ne füllents, különben mindenkit halálra ítélek itt, kivéve ezt a félfülű jóaszszonyt, és akkor az egy szem megmaradt disznót is ő örökli.

Beletelt pár másodpercebe, mire megértette, hogy komolyan beszélek, további kettőt érthetetlen motyogással töltött, azután csak kirukkolt az igazsággal, elismerve, hogy azért utálja a másik fickót, mert az „üdegeny”. Kiderült, hogy az *üdegeny* idegent jelent, a vén Borron pedig azért idegen, mert a völgy keleti oldalán született, és azóta is odavalósi.

A Mianát és engem éltető, kardjukat rázó, pajzsukat püfölő, magukat rekedtre ordibáló férfiak látványa azt sugallhatta volna: büszkék rá, hogy harcba indulhatnak őfelségéért és új királynéjéért. A szimpla valóság azonban ez: egyszerűen nem akarták, hogy nyílbeli férfiak császkáljanak a sziklamezőiken, szemezzenek a kecskéikkel és cicázzanak az asszonyaikkal, ebben a sorrendben.

– Nyíl hercegének hada jóval nagyobb a tiédnél – mondta Miana. Semmi „felség”, vagy „uram királyom”, vagy ilyesmi.

– Így van. – Tovább integettem a tömegnek, szélesen vigyorogva.

– Ő fog győzni, ugye? – kérdezte. Tizenkét évesnek nézett ki, de többnek hangzott.

– Hány éves vagy? – kérdeztem lepillantva rá, miközben egyre csak integettem.

– Tizenkettő.

A francba!

– Lehet, hogy ők győznek. Ha nem vág le minden egyes emberem húzat az övéből, akkor van rá esély. Főleg ha bekerítenek bennünket.

– Milyen messze vannak? – kérdezte.

– Az első vonalaik innen öt kilométerre táboroznak.

– Akkor támadnod kell, most – mondta ő. – Még mielőtt bekerítenének.

– Tudom. – Kezdtet tetszeni nekem ez a lány. Még egy olyan tapasztalt és jó katona is, mint Coddin, meg akarta húzni magát az Odú falai mögött, s a várra bízni, hogy álljon a vártán, bocsa szóviccért. Csakhogy nincs az a vár, amelyik ekkora túlerőnek ellen tudna állni. Miana tudta, amit Vörös Kent is tudott, Kent, aki tizenhét főnyi járőrscapatot kaszabolt le egy fülledt augusztusi reggel. A öldökléshez hely kell. Hely, hogy tudjál mozogni, előrenyomulni, meghátrálni, vagy éppen eliszkolni, ha úgy alakul.

Búcsút intettem a tömegnek, sarkon fordultam, és besiettem a kápolnába.

– Makin! Készen áll az Őrség?

– Igen. – Bólintott. – Királyom.

Kirántottam a kardomat.

Zene volt a fülemnek, ahogy felszisszent a vendégsereg, száz-húsz centi hosszú, borotvaéles Építő-pengét pillantva meg az Isten házában.

– Gyerünk!

KATHERINE AP SCORRON NAPLÓJÁBÓL

*Október 6. napja, az Interregnum 98. esztendejében
Ancrath, Magasvár, a kápolna, éjfél*

Az Ancrathok kápolnája kicsi és huzatos, mintha nemigen akarnák frekventálni. A gyertyák lángja imbolyog, az árnyékok sohasem állapodnak meg. Ha majd kimegyek, a barát segédje elkoppantja őket.

Már majdnem egy hete, hogy Jorg Ancrath eltűnt. Sir Makint is magával vitte a tömlőcből. Ennek örülök, mert kedvelem Sir Makint, nem őt okolom azért, ami Galennel történt: abban is Jorg a ludas. Egy számszeríjjal! Karddal sohasem győzte volna le Galent. Nincs abban a gyerekekben becsület.

Glen barát szerint jóformán letépte rólam a ruhát, miután fejbe ütött. A kelengyés szekrényem hosszú fiókjában tartom, leghátul – a szekrényt anyám pakolta tele, amikor eljöttünk Scorrón Haltból. Ott őrzöm, ahová nem néznek be a szobalányok, de a kezem mindig odatalál. Végigfuttatom ujjaim közt a rongyot. Kék szatén. Megérintem, és próbálok emlékezni. Látom, ahogy ott áll, széttárt karral, mintegy hívogatva a kést a kezemben, és úgy imbolyog, mint aki mindjárt elvágódik, a bőre hullasápadt, a mellsebe körül fekete folt. Olyan fiatalnak látszott. Szinte gyerekeknek. És tele volt forradással, ahol a tövisek megtépték. Sir Reilly azt mondja, a bokron lógott, amikor rátaláltak, szinte teljesen kivérezve, egy egész éjszakát töltött a tövisek között, miközben körülötte tombolt a vihar, az anyja pedig ott hevert előtte, holtan.

És aztán leütött.

Kitapintom a helyét. Még mindig sajog. Jókora var dudorodik rajta. Vajon látni-e a hajamban? Miért érdekel ez engem?

Lenn is vannak rajtam véraláfutások. Feketék, mint az a folt. Szinte látom az ujjak sorát a combomon, egy hüvelykujj lenyomatát.

Leütött, azután magáévá tett, megerőszakolt. Nyilván semmit sem jelentett neki, a kóbor zsoldosnak, semmit sem jelentett neki, csak olyasmi volt, amit elvehet, mint máskor is. Eltörpül a bűnei között. Ellenem is követett el ennél nagyobbat, mert hiányzik Hanna, és tényleg sírtam, amikor a földbe tettük. Galen is hiányzik, a szenvedélyes mosolya, meg a melegség, ami eltöltött, amikor a közelemben volt.

Leütött, azután magáévá tett? Az a beteg gyerek, aki szembefordult a késsel, és alig állt a lábán?

***Október 11. napja, az Interregnum 98. esztendejében
Ancrath, Magasvár, a szobám***

Ma láttam Glen barátot a Kék teremben. A miséire már nem járok, de láttam a teremben. Néztem a kezét, a vaskos ujjait, a vaskos hüvelykjét. Néztem őket, és a fakuló véraláfutásokra gondoltam, már sárgulnak, aztán idejöttem a szekrényhez, és most itt vagyok, kezemben azzal a tépett szaténnal.

Csont és bőr, meg csibészség: ennyiből áll Góg testvér. Szörnynek született, annak nevelkedett, mégsem különbözik sokban Ádámtól, kivéve a vörös-fekete csíkokat az irháján, szemének fekete kútját, az ében karmokat a kezén-lábán, meg a gerince mentén kiütköző bütyköket. Ha elnézi az ember, ahogy játszik, futkos és nevetgél, nem is hinné, hogy repedés ő a világon, amelyen át kilövellhet a poklok tüze. De aki égni látja, az elhiszi.

4

Négy évvel ezelőtt

Tizennégy évesen foglaltam el nagybátyám trónját, és tetszett a dolog. Volt egy váram meg egy rakás szolgálólányom, ezeket mind meg kellett vizsgálni, egy udvarnyi nemesem, vagy legalábbis akik a Felföldön nemesnek számítanak, ezeket meg kellett zaboláznni, és egy kincstáram, amit ki lehetett fosztani. Az első három hónapban ez kötötte le minden időmet.

Verejtéktől lucskosan ébredtem. Általában hirtelen, tiszta fejjel ébredek, de most úgy éreztem, mintha fuldokolnék.

– Hőség...

Átfordultam, és nagyot huppanva leestem az ágyról.

Füst.

Távoli ordítózás.

Levettem az ágy melletti kislámpáról a sipkát, és föltekertem benne a kanócot. A füst az ajtó felől jött, nem alóla vagy a két szárny közül, hanem az elszenesedett fa minden egyes centiméteréből szivárgott, és úgy szállt fel, mint valami lobogó függöny.

– A kurva életbe... – Mindig is féltem a tűzhaláltól. Mondjuk, hogy ez a gyengém. Vannak, akik a pókoktól félnek. Én a lángoktól. Meg a pókoktól.

– Góg! – üvöltöttem.

Amikor lefeküdtem, ő az előszobában volt. Elindultam az ajtó felé, oldalvást. Iszonyú hőséget árasztott. Vagy az ajtón megyek ki, vagy megpróbálom átpréselni magam a három ablak egyikének rácsai között, aztán jöhet a harmincméteres mélység.

Leemeltem a falról egy bárdot, és a kőnek vetettem a hátam az ajtó mellett. Sajgott a tüdőm, alig láttam. Meglendíteni azt a bárdot olyan volt, mintha egy felnőt embert próbálnék meglóbálni. A penge belemart, és az ajtó szétrobbant. Narancsos-fehér tűz áradt be a szobába, kohóforróságú, a vastag nyelv újra és újra előrekigyózott. Aztán ugyanolyan hirtelen hunyt ki, ahogy egy köhögés marad abba, és nem hagyott hátra mást, csak megperzselt padlót meg egy égő ágyat.

Az előszoba még a hálószobámnál is forróbb volt, padlótól plafonig szénfekete, és egy óriási széndarab izzott a közepén. Visszatá-molyogtam az ágyam felé. A hőség felszívta a szememből a nedvet, és egy pillanatra kitisztult a látásom. Góg volt az a széndarab, öszszegömbölyödve, mint a ma született bárány, és lángoktól pulzált.

Valami behemót robbant be az őrszállásra nyíló túlsó ajtón. Gorgoth! Egyik háromujjú kezével fölkapta a fiút, a másikkal pofon vágta. Góg éleset kiáltva felriadt, és egy pillanat alatt kihunyt benne a tűz, nem maradt más, csak egy ernyedt testű gyerek, aki-nek vörös-fekete csíkos a bőre, és bűzlik a megégett húsa.

Szó nélkül elbotorkáltam mellette, és türtem, hogy az örök kivezessenek.

Jóformán vonszoltak, egészen a trónteremig, mire magamhoz tértem.

– Vízet – nyögtem ki végül. Ittam, késemmel levagdostam a hajam megpörkölődött végét, majd krárogva kiböktem: – Hozzátok ide a szörnyeket.

Makin csörömpölt be a terembe a vaskesztyűjét húzogatva.

– Már megint? – kérdezte. – Újabb tűz?

– Rosszabb, mint eddig. Infernó – mondtam. – De legalább nem kell többé a bácsikám bútorait nézegetnem.

– Ezek után nem alhat a várban – mondta Makin.

– Tudom – feleltem. – *Most már.*

– Ennek véget kell vetni, Jorg. – Makin lehúzta a vaskesztyűjét. Nem támadás fenyegette a várat.

– Nem eresztheted ki. – Coddin érkezett, karikás szemmel.
– Túl veszélyes. Valaki felhasználná ellened.

Ez volt a bökkenő. Gógnak meg kell halnia.

Három koppantás, és az ajtó kitárult. Gorgoth lépett be a trón-terembe Góggal, négy asztali lovagom kíséretében, akik kisdednek tűntek Gorgoth mellett. Emberek között a leucroták éppen olyan borzalmasan festettek, mint aznap, amikor rájuk találtam a Honas-hegy alatt. Gorgoth macskaszeme résnyire összehúzva a félhomály ellenére, vérvörös irhája majdnem fekete, mintha csak megfertőzte volna az éjszaka.

– Mennyi is lehetsz, Góg, nyolcéves? És máris fel akarod égetni a váramat. – Magamon éreztem Gorgoth pillantását. Vastag dongabordái előre-, majd visszahajlottak minden egyes lélegzetvételénél.

– Az óriás harcolni fog – mormolta Coddin az oldalamon.
– Nem lesz könnyű végezni vele.

– Nyolcéves – ismételte meg Góg. Meglehet, hogy ő maga nem is tudta, de szeretett egyetérteni velem. A hangja magas volt és kellemes, amikor először találkoztunk, a Honas-hegy alatt. Most nyers volt, és ropogott, mint a láng, mintha bármelyik pillanatban fűjni kezdhetné magából, akár egy nyüves sárkány.

– Majd én elviszem – mondta Gorgoth olyan mély hangon, hogy alig volt hallható. – Messzire.

Játszd meg a figuráidat, Jorg. Nagy volt a csend.

Nem ülhetnék most ezen a trónon, ha Gorgoth nem tartja akkor a kaput. Nem ülhetnék itt, ha Góg nem perzseli meg a gróf embereit. Még mindig feszült az arcomon a bőr, még mindig sajgott a tüdőm, az égett haj búze eltömte az orrom.

– Ne haragudj az ágyad miatt, Jorg testvér – mondta Góg. Gorgoth vállon legyintette, csak egy ujjal, de attól is majdnem összeesett. – Jorg király – korrigálta magát.

Sok mindennek köszönhetem a trónomat, egy rakásnyi lehetőségnek, valószínűtleneknek, lopottaknak, sok jó vagy rossz ember áldozathozatalának. Nem vehetünk újra meg újra adósságterheket a vállunkra, különben összerogyunk a súlyuk alatt, és mozdulni se bírunk.

– Te odadobtad volna ezt a gyereket a nekromantáknak, Gorgoth – mondtam. – A fivérével együtt. – Nem kérdeztem tőle, hogy az élete árán is megvédené-e Gógot. Ez bele volt írva.

– Változnak a dolgok – felelte Gorgoth.

– Jobb, ha minél előbb meghalnak, azt mondtad akkor. – Felálltam. – A változások felgyorsulnak bennük. Elviselhetetlenül. Kifogatják őket önmagukból, azt mondtad.

– Hadd vállalja a kockázatot – mondta Gorgoth.

– Ma éjjel kis hiján meghaltam az ágyamban. – Leléptem az emelvényről. Makin mellém állt. – A királyi hálószoba hamuvá égett. Márpedig nekem sose szerepelt a terveim között, hogy ágyban haljak meg. Hacsak nem császárkoromban, vén hülyeként, a hasamon egy fickándozó kis szajhával.

– Nincs mit tenni. – Gorgoth keze masszív ökölbe szorult. – Benne van a dénájában.

– Dénárjában? – Kezem a kardom markolatán nyugodott. Emlékeztem rá, hogyan küzdött Góg, hogy megmentse a kistestvérét. Micsoda makulátlan szenvedéllyel. Belőlem már hiányzott ez a fajta tisztaság. Tegnap még könnyen jött a döntés. Fekete vagy fehér. Nyakon szúrjam-e Gemtet, vagy ne. És ma? A szürke árnyalatai. A szürke árnyalataiba bele is fülhat egy férfi.

– Dénájában. Minden ember története bele van írva a lénye legmélyébe, bele van írva, hogy micsoda, hogy mivé válik, bele van írva karikában a lénye legmélyébe – mondta Gorgoth.

Soha nem hallottam még ilyen hosszan beszélni a szörnyet.

– Elég sok embernek fölvtágtam a hasát, Gorgoth, de ha van is valami oda írva, azt vörössel írják vörörsre, és igen bűdös.

– Az ember középpontját nem a te geometriáddal lehet megtalálni, felség. – Macskaszeme az enyémbé fúródott. Eddig sohasem szólított felségnek. Alighanem eddig tud elmenni a könyörgésben.

A kuporgó Gógra néztem, aki ide-oda kapkodta a fejét köztem és Gorgoth között. Kedveltem a fiút. Egész egyszerűen kedveltem. Mindkettőnknek volt egy testvére, akit nem tudtunk megmenteni, mindkettőnkben égett valami, valami elemi pusztító erő, amely mindennap, minden egyes percben ki akart törni belőlünk.

– Felség – szólalt meg Coddin, aki ez egyszer mintha olvasott volna a gondolataimban. – A királynak nem kell ezekkel a dolgokkal bibelődnie. Vedd kölcsön az én hálószobámat, és majd reggel újra beszélünk.

Távozz, és mi elvégezzük helyetted a piszkos munkát. Világos volt az üzenet. Pedig Coddin nem is akarta megtenni. Ha ő tudott olvasni bennem, hát én is tudtam olvasni őbenne. A lova nyakát sem akarta elmetszeni, amikor megbotlott egy kőben, és lesántult. De megtette. És most is megtenné. A királyok játszmája sohasem tiszta játszma.

Játszd meg a figuráidat.

– Muszáj, Jorg. – Makin a vállamra tette a kezét, a hangja lágy volt. – Túl veszélyes. Nem tudni, mi lesz belőle.

Játszd meg a figuráidat. Nyerd meg a játszmát. Válaszd a legnehezebb utat.

– Góg – szólítottam. Lassan felállt, szemé az arcomon. – Azt mondják itt nekem, hogy túl veszélyes vagy. Hogy nem tarthat-

lak meg. És nem is ereszthetlek el. Hogy olyan kockázat vagy, amit nem lehet vállalni. Olyan fegyver, amit nem lehet forgatni. – Megperdültem, és végignézttem a tróntermen, a magas boltíveken, a sötét ablakokon, és rámeredtem Coddinra, Makinra, asztali lovagjaimra. – Felébresztettem az Építők Napját Gelleth alatt, de nem bírnék ezzel a gyermekkel?

– Azok szörnyű idők voltak, Jorg – mondta Makin a padlót fixírozva.

– Minden idő szörnyű – feleltem. – Azt hiszitek, itt, a hegyoldalunkon biztonságban vagyunk? Ez a vár belülről lehet, hogy nagynak látszik. De egy kilométerről a hüvelykujjattal is betakarhatnátok. – Gorgothra néztem. – Lehet, hogy új geometriára lesz szükségem. Lehet, hogy meg kellene keresnünk ezt a dénát, hátha át lehet írni a történetét.

– A gyerek ereje irányíthatatlanná vált, Jorg. – Coddinban volt bátorság, hogy félbeszakítson, amikor szónokolni kezdek. Éppen ilyen emberre volt szükségem. – És később csak még fékezhetőlenebb lesz.

– Elviszem a Heimriftbe – mondtam. *Góg fegyver, és én ott fogom megedzeni.*

– Heimrift? – Gorgoth szétnyitotta az öklét, csak úgy pattogtak a bütykei.

– Démonok és tűz lakhelye – mormolta Makin.

– Vulkán – mondtam. – Helyesebben négy vulkán. Meg egy tűzmágus. Legalábbis így mesélte a tanítóm. Tegyük hát próbára a királyi neveltetés eredményét. Gógnak mindenesetre tetszeni fog. Ott minden ég.